

Mike Teunissen: „Ik heb een ultiem doel bereikt. Dat neem ik mijn hele leven met me mee.” Boven: De Limburger sprint naar de etappewinst en het geel. Teunissen klopt Sagan op de streep.

© afp

MIKE TEUNISSEN GELE TRUI IN DE TOUR

Verdwaasd op het podium

Nog nooit won Mike Teunissen (27) een massasprint. Toen zijn kopman viel in de eerste rit van de Tour van 2019 probeerde hij er maar het beste van te maken. Even later stond hij in een gele trui op het podium.

DOOR HIDDE VAN WARMERDAM EN THIJS ZONNEVELD

Zeg eens eerlijk. Stiekem had je al maanden voor de Tour een stemmetje in je hoofd dat tegen je fluisterde dat het kon. Dat je geel kon pakken. Toch?

„Nee, nee. Echt niet.”

Tuurlijk wel. Die ene gedachte, in een onbewaakt ogenblik. Wat als ik...

Je kunt dat ene sprintje er beter uitschudden in de straten van Brussel tijdens een Touretappe dan op een doordeweekse dag in Venray tijdens een training.

MIKE TEUNISSEN

„Nou, één of twee weken voor de Tour kwam jullie podcast ter sprake tijdens een training. Thijs was daarin vrij stellig dat ik de gele trui kon pakken. Ik vond het wel een grappig verhaal. Tot die tijd had ik daar niet aan gedacht.”

Dat geloven we niet.

„Toch is het zo.”

Voor de duidelijkheid: de voorspelling was fout. Je zou het geel pas pakken na de ploegentijdrit. Dikke kans dat jullie die zouden winnen en dat Dylan Groenewegen zou worden gelost. Dan zou de één-na-best-geklasseerde renner van jullie ploeg in de eerste rit de nieuwe geletruidrager zijn. Jij dus.

„Ja. Ik kon het heus volgen hoor, en ik werd erdoor getriggerd. Maar er serieus over nadenken? Nee. Er waren allerlei als-dan-constructies voor nodig, om zoiets te laten gebeuren. Sprinten met Dylan op 6 juli, daar ging het om. Dat was veel belangrijker dan nadenken over alle mogelijke scenario's. Daar verlies je zoveel tijd en energie mee.”

Er was op 6 juli, de dag van de eerste etappe van de Tour, geen plan B?

„Er was één plan. Plan A. Dylan in het geel. Alles moest kloppen zodat dat plan zou slagen. Een sprint op het hoogste niveau is spannend, het hangt af van details. We zijn zolang bezig geweest met die ene dag. Ik stond naast Dylan bij de start. We wisten: we hebben er alles aan gedaan, we gaan er niet ver vandaan zijn vandaag.”

Hoe voelde je je onderweg?

„Goed. Er stond veel druk op. Het was ontzettend hectisch en druk langs de weg, maar ik voelde dat ik niet dicht sloeg ofzo. We kwamen in de finale zonder dat we onnodige energie verspeelden. Op een paar kilometer voor de finish zaten we nog bij elkaar. Te ver van achteren?

Misschien hadden we een linie meer naar voren moeten zitten, maar er was geen sprake van paniek. We wisten dat de laatste kilometer omhoog liep, met de wind pal op kop.”

En toen...

„En toen plots niets meer. Er kwam er eentje van kop af die door het peloton heen zakte, er was een plotselinge rembeweging; ik kon er nog nét links langs, maar Dylan kon nergens meer naartoe. Ik hoorde de valpartij. Ik wist al dat hij er bij lag, maar ik keek toch om. Ik zat achterstevoren op mijn fiets en ik zag hem niet. Dan is het wel even vloeken.”

Hoe lang duurde het voordat je had geschakeld naar een plan dat eigenlijk niet bestond: sprinten voor jezelf?

„Ik dacht: ik zit hier toch. En ik heb nog goede benen. Het minste dat ik kon doen was zelf sprinten. Misschien, als ik er een beetje tussendoor kon schieten, was toptien wel mogelijk. Ik had het wel leuk gevonden als ik de uitzending zou halen, dat mijn naam zou verschijnen in dat uitslagenlijstje dat je altijd op tv ziet. Het was niet dat ik dacht: nu gaat het gebeuren, jongens. Ik had nog nooit een massasprint gewonnen.”

Neem ons eens mee in die laatste kilometer.

„Ik wist dat ik rustig moest blijven. Van wiel naar wiel ben ik naar voren gegleden, aan de linkerkant van het peloton. Ik kwam uit bij Wout (van Aert, red.) en ik heb nog naar hem geroepen, maar hij had al op kop gereden en het beste was er bij hem al vanaf. Op dat moment kwam Colbrelli voorbij, ik kon met hem mee. Hij ging aan, maar ik voelde dat ik harder kon. Ik passeerde hem, keek naast me en zag alleen Sagan. Daarna heb ik mijn ogen dichtgedaan. Het was ontploffen naar de streep, op euforie en adrenaline. Van de laatste tien seconden heb ik niks meer gevoeld. Het was alles of niks.”

Als je die sprint afzet tegen andere sprints, trapte je dan meer watts weg?

„Het was mijn beste sprint ooit. Ik heb naast die ene sprint in Brussel over één, anderhalve minuut nog nooit zulke waardes gehaald. Als ik tijdens trainingen in de buurt van dat soort waardes wil komen sta ik daarna te kotsen naast mijn fiets.”

Dus jij reed op het allerbelangrijkste moment van je carrière de beste sprint uit je leven.

„Ja. Da's pieken he. Of ik doe gewoon niet genoeg mijn best tijdens trainingen, dat kan ook. Maar je kunt dat ene sprintje er beter uitschudden in de straten van Brussel tijdens een Touretappe dan op een doordeweekse dag in Venray tijdens een training.”

Op de streep was het verschil een paar centimeter. Wist je dat je gewonnen had?

„Ik durfde het niet te denken. Drie minuten ervoor was ik nog bezig Dylan in goede positie te brengen. Han Kock van de NOS gaf me de bevestiging, er waren ASO-mensen die nerveus begonnen te doen. Toen besepte ik: het zal toch wel kloppen zeker. En dan begint het circus.”

Was het zoals je had gedroomd als kleine jongen?

„Nee. Er kwam zoveel op me af, het was een grote roes. Ik kon het geen plek geven, ik kon het amper bevatten. Ik stond verdwaasd op het podium.”

Je lag bij Dylan op de kamer. Durfde je wel zo blij te zijn als je had willen zijn?

„Stiekem was dat nog best lastig. Hij gunt het me, na hemzelf, waarschijnlijk het meest van het hele peloton. Maar ik weet hoe lang hij naar die ene sprint heeft toegewerkt. Je weet niet of hij die kans ooit nog krijgt. Zo weinig als ik over geel had nagedacht, zoveel had hij eraan gedacht. Dan is het wel dubbel dat ik win. We hebben er 's avonds op de kamer wel over gepraat. Maar heel veel viel er niet te zeggen. We weten van elkaar hoe hard we ervoor gewerkt hebben en hoe het is afgelopen.”

Heb je die nacht geslapen?

„Nee, bijna niet. Dylan ook niet. Om een uur of één heb ik mijn telefoon weer aangezet. Dan zie je al die berichten binnenkomen – daar ga je ook niet beter van slapen natuurlijk. Voor mijn gevoel heb ik die nacht alle uren voorbij zien komen.”

Heb je ervan genoten eigenlijk?

„Ja. Achteraf. Toen ik het rustig terug kon kijken.”

En? Als je terugkijkt? Heeft het je veranderd? Als renner? Als mens?

„Zonder al te spiritueel te worden: ja. Mijn droom was om profrenner te worden. Maar geel pakken, olympisch kampioen worden, Parijs-Roubaix winnen, dat is het allerhoogste. Daarvan denk je: dat blijft bij dromen. Nou, niet dus. Zoiets in het echt meemaken, ik zal niet zeggen dat het verrijkend is, maar...”

Waarom zou je dat niet zeggen?

„Nou, ok. Dat is het wel. Verrijkend. Ik heb een ultiem doel bereikt. Dat neem ik mijn hele leven met me mee.”